

Architektura života

Stavba jako odraz osobnosti. Architekt Michal Kunc navrhuje domy pro život. Příjemnou atmosféru přitom vnímá jako základní esenci.

Na stránkách aktuálního vydání H.O.M.I.E. čtenářům prezentujeme vámí dokončený rodinný dům. Jeho vzhled má několik futuristických detailů, ale přesto si udržuje velmi přívětivou atmosféru. Jak to?

Věřím, že je to tím, že architekturu vnímám jako prostředek k tomu, jak si užívat život. Vždycky na to myslím, když něco navrhuji. Je to o bydlení, takže důležité je hlavně to, aby dům fungoval dobře v rámci vnitřní dispozice a atmosféry. Když působí hezky i z venčí, tak je to třešnička na dortu. Je ale třeba dodat, že každý dům je tak trochu odrazem svého majitele. Záleží i na jeho otevřenosti, odvaze a entusiasmu.

Jak se k vám ti osvětlení klienti dostávají?

Je to zhruba půl na půl. Buď je to na doporučení našich stávajících klientů, anebo jsou to lidé, kteří si naši práci našli na internetu nadchli se, napsali email a přišli. Mimochodem ten proces seznamování a vztah, myslím klient - architekt je zajímavý.

V čem konkrétně?

Často mám totiž pocit, že k nám lidé přicházejí s výrazem, jako by přišli k doktorovi, protože neví, co je čeká a většinou jsou v takové lehké defenzivě jako že "jdeme k architektovi"... Musím je pak nejdřív trochu uklidnit a poskytnout jim prostor k uvolnění.

Jak to probíhá?

Nejdřív si v klidu dáme třeba čaj a sušenku a pomalu se začneme vzájemně poznávat a povídat si. Jako architekt ke své práci potřebuji, aby se mi lidé co

nejvíce otevřeli, a to bez přátelské atmosféry jednoduše nejde. Stane se občas i to, že se u toho klienti nepohodnou, což znamená, že si o tom doma nepovídali a teď třeba vypluje na povrch něco, co si někdo přál nebo naopak nepřál, ale podvědomě to nevyslovil. Já jim ale vždycky říkám, teď je ten správný čas říct i to, co jste se báli říct, či si přát.

Jak se v takových situacích snažíte získat jejich důvěru?

Dělám to přirozeně. Jsem hodně empatický člověk. Na své práci mám rád mimo jiné právě to, že zažívám spoustu životních příběhů. To mi přijde krásné a inspirující.

Vždycky se vám podařilo se do každého vcítit?

Vždycky se to nepovede, ale dnes už jsem zkušenější a jsem schopen klienta odmítnout, pokud tam třeba tu otevřenost necítím.

Co je největší zkušenost zkušenějšího architekta?

Jednoznačně vlastní dům. Spoustu věcí, které jsem lidem říkal předtím, než jsem si postavil dům, už dnes neříkám. Myslím si, že dříve, než architekt navrhne dům někomu jinému, měl by ho nejdřív navrhout pro sebe, protože zjistí celou řadu nových skutečností.

Co jste zjistil vy?

Třeba to, že spoustu věcí, o kterých jsem si myslel, že je musím mít, nepotřebuji. Také jsem si uvědomil, že je to opravdu o bydlení, o ničem jiném. Zpočátku jsem si říkal, že když jsem architekt, tak by to mělo být „něco“, ale nakonec jsem se stejně vrátil k tomu, co umím nejlépe a to je prosklený bungalov

s půdorysem ve tvaru L. Jsem si teď mnohem více jistý v tom, co dělám. Utužil jsem si tak svou tezi, že dům by měl být de facto byt na zahradě.

Jak lze takového efektu dosáhnout?

Musí tam být propojení zahrady s vnitřním prostorem, což zajistí velké posuvné okno a nulový výškový rozdíl mezi podlahou obytné části a terasy. Když navíc máte dům, který má půdorys ve tvaru L, pak venkovní terasa funguje jako zkratka. Vlastně to člověka nutí žít venku. Zároveň se snažíme, aby byl dům pro své obyvatele transparentní. U nás doma se třeba stává to, že v noci v obýváku pracuji a z ložnice se ozve - nech už ten počítač a pojd' spát.

Ale není to na úkor soukromí?

Vůbec ne - stačí si zatáhnout závěs. Mně to ale přijde přirozené. Proč by se lidé měli před sebou schovávat, když už se rozhodli být spolu a postavit si společný dům. Je přeci příjemné podvědomě vnímat přítomnost lidí, které mám rád. Při správné orientaci vůči ulici a sousedům vás přitom půdorys L chrání před vnějšími pohledy.

V jak velkém týmu pracujete?

Je nás celkem šest, ale máme také dva externí architektky a spolupracujeme s externí projektantskou firmou.

To není moc.

Mě to tak vyhovuje. Jsme si tu všichni tak nějak blíz a já mám nad věcmi dohled. Klienti ode mě totiž očekávají, že se jejich projektu budu věnovat osobně. Upřímně jim ale hned na začátku říkám, že to bude týmová práce. Že to navrhnu, povedu projekt, ale v určité fázi ho převezme kolega,

A portrait of Michal Kunc, a man with short hair, smiling and standing in a field of tall, golden-brown grasses. He is wearing a light-colored jacket, a grey t-shirt, and white pants, with a light-colored scarf around his neck. In the background, a modern building with large windows is visible under a clear blue sky. The text is overlaid on the right side of the image.

MICHAL KUNC

Pracuje v úzkém šestičlenném týmu, což mu vyhovuje – většině projektů se tak může věnovat osobně. Na portrétu pózuje před domem v Chlomku, který navrhl.

01

01 RD SVATBÍN Rodinný dům nedaleko Prahy, který Michal Kunc navrhl společně s Pavlem Dostálem. Jedná se o jednopodlažní rodinný dům typu bungalov. Nabízí zázemí pro velkou rodinu s dětmi, bazén a zahradu navrženou tak, aby přirozeně navazovala na interiér domu.

02 REZIDENCE VLTAVA Návrh vzorového bytu v právě dokončované karlínské rezidenci na břehu Vltavy.

03 RD GOLF BEROUN Původně jen víkendový dům v blízkosti golfového hřiště, jehož zahrada se volně propojila s interiérem přes velká posuvná okna umožňující život na terase. Žádné ploty, žádná omezení, jen volná krajina ve výhledu kolem.

02

03

který je na stejné úrovni a projektu se věnuje stejně jako já od začátku. Já už to pak budu jen dozorovat.

Čím se při práci řídíte?

Asi bych to popsal jako určitou filozofii života. Říkám tomu bydlet jako během dobré dovolené. Až do nedávna jsem měl problém, protože vždycky když jsem byl někde na dovolené, tak už v její polovině mě přepadla skepse a říkal jsem si, že už je to zas v druhé půlce a já pojedu domů. To užívání si je pak hned pryč. A já si říkal, že se musím naučit žít v přítomnosti, aby ten pocit uspokojení nikdy neskončil. Spousta lidí o tom píše knížky, které jsem snad všechny

přečetl, ale stejně jsem nebyl schopen toho stavu dosáhnout. Pak jsem dospěl k tomu, že to není o mě, ale o prostředí, ve kterém trávím čas. Když jsem tedy navrhoval svůj vlastní dům, tak jsem na to neustále myslel – chtěl jsem se tam cítit jako na dovolené.

Jak se to projevilo?

Chtěl jsem, aby tam byl kus wellness na Bali, kus pláže na Sardinii, kus Nového Zélandu, ale i kus české krajiny. Prostě jsem si vzpomněl na příjemné zážitky, které jsme zažili a ono to tam je. Nevím jak, ale nějak to tam zafungovalo. Dnes když se naše dovolená blíží ke konci, tak ji končíme i o den dřív, abychom si doma užili neděli.

Jaký je rozdíl mezi tím, když pracujete na projektu rodinného domu a kanceláře.

Manažeři si myslí, že je to jiné, ale v zásadě to tak není. I v openspace kanceláři lze kreativitu popustit uzdu a vytvořit něco inspirujícího. Snažíme se o styl home office, takže používáme materiály a povrchy, které používáme i u privátních zakázek, abychom dosáhli podobné atmosféry – aby se tam lidé cítili dobře, jako doma. Přírodní dřevo, koberce,

lamпы, dělicí prvky, umění, pěkný nábytek...

Architekti většinou nezpracovávají projekt i pro interiér. U vás je to ale pravidlem. Proč?

Pro mě má důležitost celek, tedy dům, interiér i zahrada. To vše spolu totiž úzce souvisí a v projektu to má svou důležitost.

Je nějaká technologie, která vás v poslední době zaujala?

Jsem pohodlný člověk, takže techniku posuzuji podle toho, jak moc mi usnadní život. Mám auto v automat, protože mě nebaví řídit, když nemusím. Stejně tak nepovažuji za nutné přikládat do kotle, když existuje tepelné čerpadlo a vytápěná podlaha. Naopak se nekamarádím s technologiemi, které mi kvůli úspoře energie omezí komfort bydlení. Neděláme z toho důvodu pasivní domy. Naši klienti by si totiž nemohli vyvětrat a využívat propojení interiéru s exteriérem. Ani se mi moc nelíbí inteligentní domy, protože nevěřím všem těm hejblátkům, protože když se někde něco pokazí, tak budete muset volat profiservis. Jak jsem říkal, o tom to přeci není, architekturu si máte užívat.

PROFIL

Michal Kunc se nejprve vyučil truhlářem a dva roky také pracoval v truhlářské dílně (všechny prsty mu zůstaly). Následně se rozhodl vystudovat Vyšší uměleckoprůmyslovou škola, obor design a konstrukce nábytku a design dřevěných hraček. Poté své teoretické znalosti prohloubil na Vysoké škole umělecko-průmyslové v Praze, kde studoval v ateliéru vedeném architektkou Evou Jiříčnou. Svá studia dokončil v roce 2000 a dva roky na to se rozhodl pro vlastní architektonickou praxi, a tak založil své vlastní studio Atelier Kunc. www.atelierkunc.com